

Proglašavana za „izdavačku senzaciju godine“, prevedena na desetine svetskih jezika i prodata u milionskom tiražu, knjiga, „Svedok pakla“, autora Tvrkta Vujića, najzad je predstavljena i kod nas. Ova knjiga nam donosi priče iz najjudaljenijih i najzabačenijih tačaka na planeti, govori o ljudima i njihovim životima na neočekivan način, o koloniji gubavaca, Černobilu, deci oboleloj od AIDS-a...

Sve te priče nam je ispričao gospodin Tvrko Vujić, rođen pre tridesetosam godina u Pečuju, TV reporter i jedan od osnivača kanala TV2, humanista i altruista, istraživač, čovek ogromne energije, najmlađi dobitnik Pulitzerove nagrade 1992. godine i član Međunarodne asocijacije novinara, 1998. dobio je i drugo prestižno priznanje, Hemingwayevu nagradu.

Ovo nije klasična knjiga već serija reportaža pretočenih u pisanoj formi, koje su u Mađarskoj izdate u deset tomova, prodatih u tiražu od 760.000 primeraka, a poslednja u 117.000, samo na mađarskom jeziku. Pre tri godine počeo je rad na odabiranju i prevodenju ove knjige na srpski jezik. Tri čoveka: gospodin Tvrko Vujić, gospodin Vladimir Popin, prevodilac i gospodin Đeze Bordaš, najzaslužniji za realizaciju čitavog projekta, selektirali su izvestan broj reportaža koje su procenili za najinteresantnije za nas, tako da su nam prezentirali jedinstveno izdanje ove knjige.

Da bi ispričao priču, autor je putovao po celom svetu, i u Etiopiju, i u Rumuniju, Severnu Koreju, Turkmenistan, Australiju, Južnu Afriku, Černobil, tragajući za najtragičnijim ljudskim sudbinama ne da bi ih opisao već da bi otkrio korene problema, istražio uzroke i ukazao na krivce. Veza autora sa akterima uspostavljena u toku istraživanja nije prekidana ni kada je priča formalno ispričana i upravo to otkriva duboku emociju i suštinski karakter gospodina Tvrkta Vujića.

- Cilj mog novinarstva je dvostruki - kaže gospodin Vujić. - Jedan je da svojim reportažama pokažem da nama ovde, u srednjoj i istočnoj Evropi nije najlošije na svetu. Ovi problemi koje mi imamo ovde tipa, da je na izborima pobedila jedna patrija, a ne druga, da se ne slažemo sa našim šefom ili imamo lošeg komšiju, to nisu problemi. Na mestima koja sam ja obišao pravi luksuz je čaša čiste vode. Moja misija kao novinara je da objasnim ljudima, pojedincima da nije njima najteže na svetu i da ne budu pesimisti. Prema jednom istraživanju od pre tri godine sprovedenom u 120 zemalja širom sveta, Mađari su zauzeli 117. mesto na skali najpesimističnijeg naroda. Iza nas su bili samo Mozambijci, ljudi iz Ruande i Haitija. A kakve mi imamo probleme? Obišao sam čitav svet i zasiurno tvrdim da mi u ovom delu Evrope nemamo loš život. Kao ilustraciju spomenuću svoju porodicu koju uglavnom ne vodim sa sobom. Međutim, u Gambiju je sa mnom išao moj sinčić i pohadao je vrtić sa 49 crnih dečaka. Na

osnovu jednonedeljnog iskustva moj sin je naučio više nego ja u čitavom svom detinjstvu. Saznao je da se ne mora igrati samo sa play stationom i računarom, već može i sa jednom jedinom loptom i da se može biri srećan i u Africi. Moj sin je napisao knjigu na engleskom jeziku i srećan je što je juče završio treći razred osnovne škole i što je danas mogao biti sa mnom.

- Drugo cilj ovoga što radim je da hoću da pokažem ljudima heroje svakodnevnice. One ljudi čije se slike ne nalaze na prvim stranicama bulevarских časopisa, oni tihi heroji, koji zaista zasluzuju da budu primeri mojoj deci, mojim sinovima. Magičnost našeg novinarskog poziva je da uz pomoć medija biramo od koga ćemo da napravimo heroja, a od koga nećemo. Moja žena i ja smo ustanovili nagradu „Heroj svakodnevnice“ i svake godine dodeljujemo novčani iznos od oko 4.000 evra, stvarnim uzorima i herojima života. To je moj novinarski kredo, ali i snaga da nastavim da svoje znanje i energiju trošim u ime dobra. Nedavno je moja inspiracija bila devojka, pobednica takmičenja za miss Mađarske, koja je gluvonema. Pokrenuo sam akciju da se na sportskim stadionima ne tapše samo na način kako mi to radimo nego i na jeziku gluvonemih. To je samo jedna mala stvar koja nas podseća da hendikepirani ljudi žive sa nama, i da svako od nas može postati jedan od njih. Ta devojka je takođe bila moj heroj.

- Uz moje ime se često vezuje epitet „hrabri“, ali ja ne mislim tako. Za boravak od manje od nedelju dana u Severnoj Koreji, pripreme su trajale duže od dve godine. Pripremali smo se dugo za kamp leproznih u Etiopiji, ali ja sam došao kući, a 7.000 njih je ostalo тамо. I ko je heroj u ovoj priči? Heroj je doktorica Agnješ Agsman koja bi mogla da živi u Budimpešti i radi kao doktor, ali ona je napustila blagostanje ovakvog života, i plaća da bi bila sa bolesnima, kako je regulisano našim zakonom, da pomaže ljudima koji nemaju nikakvu drugu pomoć. Ona je za mene heroj. Moj heroj je i moj komšija Šandor, koji odlazi u Severnu Koreju da daje hranu deci koja su na ivici gladi i sportistkinja koja je branila boje reprezentacije Mađarske u bobu, a istovremeno je bolovala od karcinoma. Njena najveća borba se nije vodila za medalju, nego za život. Posle te reportaže dobio sam nebrojano pisama od drugih ljudi koji su vodili sličnu bitku, sa porukama sadržaja: - ako je ona uspela uspeću i ja.

- Pre deset godina dogodilo mi se čudo. Moj novinarski rad je pomogao da se poslednji ratni zarobljenik vrati u Mađarsku. Zamislite čoveka koji je odveden u Drugi svetski rat 1944. godine, a mi smo ga našli 2000. godine. Na budimpeštanskoj železničkoj stanici, 11. avgusta u 9 sati i 32 minuta dočekala nas je masa novinara. Onda sam imao 28 godina i bio zaslepljen svojim novinarskim uspehom, pričom koja je izazvala senzaciju, a ja status ekskluzivnog novinara. Ubrzo posle toga počela su da mi pristižu pisma sa raznih strana: Australije, Srbije, Slovačke, ljudi koji su tvrdili da je taj čovek njihov otac, muž, brat. On mi je kazao neke podatke, ali ne i svoje ime što je ličilo na Holivudske trilere. Posle dva meseca bolničkih ispitivanja poslednji zarobljenik je pronašao svoju porodicu. Od 1945 godine podignut mu je spomenik na kome je bilo uklesano njegovo ime, i njegova porodica ga je smatrala mrtvim. Kako je protekao susret sa porodicom posle više od pedeset godina ? Na pitanje da li su bili srećni, odgovor je: - Da, bili su srećni, jer su se sreli. Na pitanje da li je bio nesrećan, sigurno, jer ko bi posle 55 godina provedenih u tatarstanskoj mentalnoj bolnici mogao biti sretan. Posle ove priče dobio sam i više od 2.000 pisama sa molbom da nađemo njihovog nekog: baku, majku, bratića. Tada sam shvatio da za neke ljudе Drugi svetski rat još nije završen, i da je nas Mađara preko 600.000 nestalo u ratu i da sada njihova rodbina očekuje da i njima pomognem.

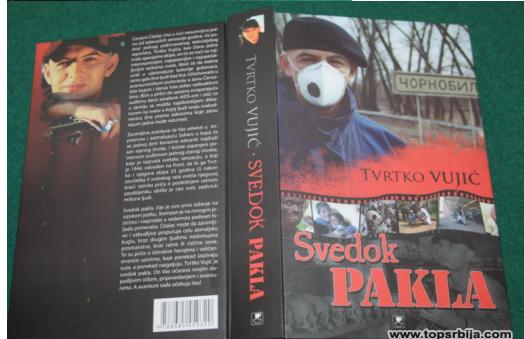
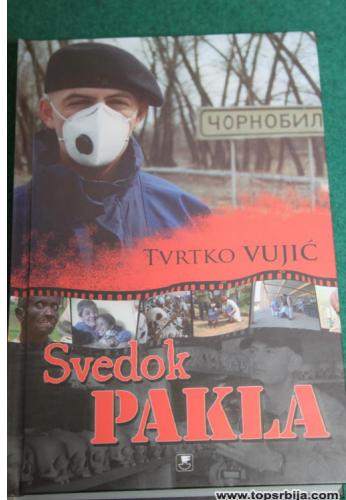
Na pitanje kako se oseća u Novom Sadu i šta misli o našem gradu, Tvrtko Vujić se zadovoljno smeška.

- Srećan sam što sam u Novom Sadu. Moj grad, Pečuj je 2010. godine bio evropska prestonica kulture zajedno sa Esenom i Istambulom. Imao sam čast da budem promovisan za ambasadora

grada i nikada neću zaboraviti kada sam stajao na glavnom trgu i predstavljao, pred hiljadama mojih sugrađana Emira Kusturicu i najavljuvao koncert Gorana Bregovića. Pečuj je grad pobratim sa Novim Sadom i ja ću biti najveći navijač da Novi Sad poneše laskavu titulu prestonice kulture, jer znam šta je to značilo za moj grad, kako je to otvorilo i vrata i prozor ne samo kulturi. To je pružilo priliku meni i mojim 160.000 sugrađana da zajedničkim snagama pokažemo svetu i mađarsku kulturu, i mađarsko gostoprimstvo, onaj multikulturalni miks koji imamo i koji negujemo. Verujem da će Novi Sad, ako uspe u tom naumu, biti još lepši. Ja sam vaš najveći navijač i kao službeni ambasador grada Pečuja pomoći ću koliko god to bude u mojoj moći – iskreno je poželeo Tvrtko Vujić.

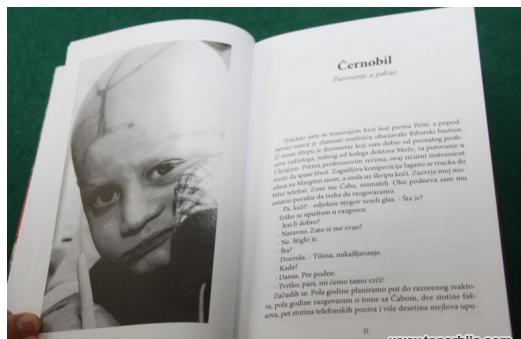
Ovu knjigu je objavila je Izdavačka kuća „Forum“ iz Novog Sada, koja je organizovala i prigodnu konferenciju za novinare. Sa autorom i delom sadržaja koji se u njoj nalazi, čitaoci su se upoznali preko feljtona o Černobilu, koji je izlazio u listu Danas i na osnovu njega su došle mnoge porudžbenice i pre no što je knjiga objavljena. Ona će biti predstavljena i na beogradskom Sajmu knjiga u oktobru. Nadamo se da će gospodin Tvrtko Vujić biti ekskluzivni gost Beogradskog sajma i da će promovisati svoju knjigu, jer je vanserijska ličnost koja se mora upoznati.

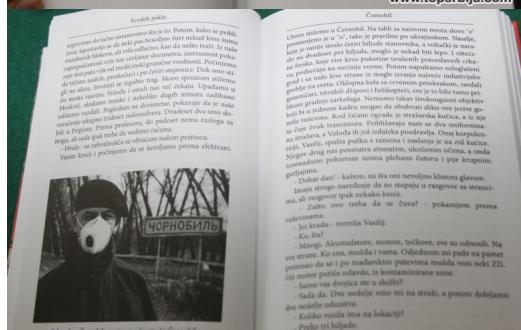

Tvrto Vujić je „Svedok pakla“ - knjiga koju nikako ne treba čitati pre spavanja

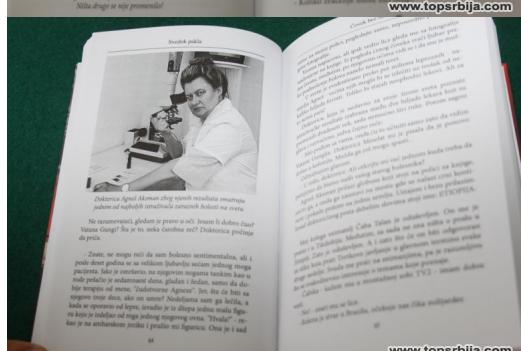
subota, 11 jun 2011 18:51

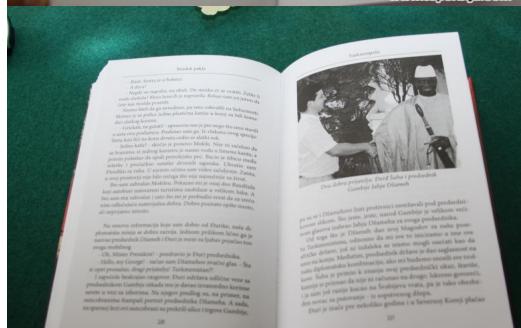
www.topsrbija.com

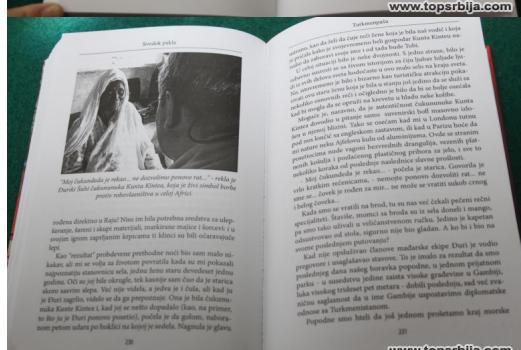
www.topsrbija.com

www.topsrbija.com

www.topsrbija.com

www.topsrbija.com

www.topsrbija.com

www.topsrbija.com